

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 200.

Ellevte Sæssion.

60de Mode.

Lørdagen den 10de Marts. Kl. 1.

(Fortfald.)

Ordføreren (fortf.): Jeg troer forøvrigt, at de Allærleste, der ikke ere Geistlige, ville finde, at Statskassen maa vinde ved den foreslaaede Omordning, og jeg troer, det vil jeg ligefrem sige, at der ogsaa hos Præsterne maa være en dunkel Følelse deraf, thi ellers vilde de ikke have saameget mod Forslaget. Dersom de virkelig troede, at Statskassen ikke fik nogen Fordeel deraf, men at Forbelen blev hos denne — „Kirke“, eller hvad det er, de kalde den, saa vilde Modstanden for en Deel tabe sig. — Jeg troer meget gjerne, at den ærede Indenrigsminister, der jo, som vi før hørte, er ordineret, seer Sagen fra det ordinerede Standpunkt; men ellers troer jeg, at de Fleste, der kunne see derpaa som paa enhver anden materiel Sag og beregne pro og contra, ville komme til at troe, at Statskassen vil vinde ved Udvalgets Forslag. Jeg lægger imidlertid, som sagt, ingen Vægt paa dette Punkt, fordi det forekommer mig, at Forslaget er saa vigtigt, at jeg uden Hensyn til materielt Tab eller Binding for Statskassen maa anbefale det. — Tanken om, at disse 1,000 Præster, naar de kom paa fast Gage, vilde tvinge os til efterhaanden at gjøre deres Lønninger højere og højere, skal jeg ikke videre gaae ind paa; det kunde maaskee komme til at berøre den ærede Justitsminister Ude, og det vil jeg ikke gjøre uden Nødvendighed. — Den ærede Indenrigs-

minister spurgte, om man dog ikke maatte erkende, at der i Staten kunde være Samsfund eller Communer, der kunde eie Noget, som Staten ikke kunde betage dem. Det er et Spørgsmaal, som jeg mener ikke hører hjemme her, og man kan derfor meget gjerne uden videre indrømme den ærede Indenrigsminister, at der kan være Samsfund og Communer, der eie Noget, som Staten ikke kan betage dem. Spørgsmaalet er jo her, om Folkekirken eier noget timeligt Gode, hvorover Staten ikke har Raadighed, og det er det Spørgsmaal, man skal see paa, det er det, man skal komme til en bestemt Mening om. Man gjør efter mit Overbeviisning rettest i slet ikke at omtale „Kirken“ i denne Sag; thi her er kun Tale om Folkekirken; jeg troer, at det i alle Forhandlinger af den Slags bringer en uhyre Forvirring ind, at man blander Kirke og Folkekirke med hinanden. Kirken er den evangelist-lutheriske Kirke, Folkekirken er den af Staten understøttede Kirke. Der kan være evangelist-lutheriske Samsfund, der ikke have Understøttelse af Staten og dog lige saa fuldt som Folkekirken, og maaskee endnu mere, ere evangelist-lutheriske. Jeg beder derfor at være opmærksom paa, at det er Folkekirken, vi her tale om. Efter Grundloven skal Folkekirken som saadan understøttes af Staten; det er altsaa Staten, der afgjør, hvorledes, paa hvilken Maade og med hvormeget denne Understøttelse skal ydes. Nu staaer der i Grundlovens § 2, ligeoverfor § 3: Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Førelse, der staaer ikke Noget om, at Folkekirken har nogenstels, ikke engang raadgivende Andeel i denne Lovgivnings-